

XVIII

Komtesa podržela si babiččinu podobiznu a podobizny vnoučat jí odevzdala, z nichž měli rodiče velkou radost, ale babička největší; komtesa znala vložit do těch tváří duši, a bylo pravda, co babička každému, komu je ukazovala — a musely je vidět všechny známé —, říkala: „Jen ústa otevřít a mluvit.“ Mnohdy říkala po letech, když už vnoučata z domu byly: „Není to ovšem mezi sprostým lidem způsob, aby se dávali malovat, ale nadarmo to není. Já sice dobře pamatuju, jak který vypadá, ale přijdou léta, člověku pamět bledne, podoba se ztrácí z mysli. Pak je to radost, když se mohu na ten obrázek podívat.“

Vozily se poslední pšeniční mandele z panských polí.— Poněvadž se vědělo, že paní kněžna dlouho zdržet se nemíní na panství, spěchajíc s komtesou do Italie, určil pan správce slavení obžinek ku konci pšeničných žní. Kristla byla nejkrásnější děvče v celém okolí, všecka způsobna; babička dobře hádala, zvolili ji, aby podala paní kněžně věnec. Za dvorcem bylo veliké prostranství dílem travou porostlé, dílem byly na něm vyrovnány vysoké stohy slámy. Na trávník vztýčili chlapci vysokou tyč, okrášlenou chvojem, pentlemi, vlajícimi červenými šátky jako praporečky. Mezi chvojem bylo plno polního kvítí a obilních klasů. Okolo stohů udělali lavice, z chvoji besídky vystavěli, okolo okrášleného stromu udupal se mlat k tanci. „Babičko, babičko,“ pravila Kristla, „vy jste mne po celý čas těšila, já v slovu vašem jen žila; Mílovi poslala jsem plnou náruč nadějí, máme už obžinky, a posud nevíme, čeho se nadít. Povězte mi, prosím vás, nebyla to jen těšínská jablka, jež jste nám ukazovala, abychom snáze odvykli?“ — „Bylo by nemoudré chtít vás na ten způsob těšit, bláhové děvče. Co jsem

řekla, v tom stojím. Zítra se pěkně přistroj, paní kněžna to má ráda. Beztoho, budu-li živa a zdráva, že se tam přijdu podívat, pak, *když* se mne budeš ptát, budu ti moci povědít pravdu,“ odpověděla babička děvčeti a usmála se. Ovšem, ona věděla, jak se s Mílou ustanovilo, a kdyby nebyla kněžně slíbila mlčet, nebyla by meškala zbavit Kristlu trapného myšlení.

Všickni, kteří chodili na robotu, a chasa ze dvoru shromáždili se druhého dne svátečně ustrojeni na zeleném trávníku. Na vůz naložilo se mandelů trochu, koně samý fábor se připráhli, jeden z hochů sedl za koně, vrch na mandele sedla pak Kristla a několik děvčat, ostatní mládež seřadila se pár a pár okolo vozu, staří za nimi. Ženci nesli srpy i kosalice, ženské srpy a hrábě. Každá za šněrovačkou kytici z klasů, z chrpy a jiných polních kvítků, chlapani okytili si klobouky a čepice. Pachołek práskl bičem, pohnul koně, ženci pustili se do zpěvu a zpívající ubírali se k zámku. Před zámkem zůstal vůz stát, děvčata slezly, Kristla vzala na červeném šatu položený věnec z klasů, chasa seřadila se za ní a zpívající vešli do předsíně, kamž kněžna zároveň s nimi vstoupila. Kristla strachem se třásla, studem se zapýřila, se sklopným okem a zajímavým hlasem odříkávala paní přání k hojnému a šťastnému sklizení, přejíc spolu bohatou žeň na budoucí rok a kladouc s poklonou velitelce věnec k nohoum. Ženci zdvihnouce klobouky vyvolávali paní, aby dlouho živa a zdráva byla, začož se jim kněžna přívětivě děkovala, odkazujíc je k jídlu, pití na pana správce. „Tobě ale, milé děvče, jsem za hezké přání a věnec zvláště povděčna,“ pravila Kristle, zavěšujíc si věnec na rámě; „vidím, že všecko v páru a ty sama, zavděčím se ti snad nejlíp, když ti zaopatřím tanečnicka!“ Usmála se, otevřela dvěře salonu, a z nich vyšel Míla v selském šatu.

„Ježíš Maria, Jakube!“ vykřiklo děvče a bylo by padlo radostným uleknutím překonané na zem, kdyby je byl hoch neuchytil pod paží. Kněžna vešla tiše do salonu. „Pojďte, pojďte,“ pobízel Míla, „paní kněžna nechce, abychom jí děkovali,“ a když byli venku, zdvihl plný měšec do výše rka: „To mi dala milostslečna, abych vám rozdělil. Vezmi, kamaráde, a rozděl sám!“ dodal podáváje peníze Tomšovi, který též celý udiven jako všickni ostatní na Mílu se díval. Teprv za zámkem výskli si z plného hrdla a Jakub upřímně svoje děvče objal a vypravoval všem, že svoje vykoupení paní kněžně děkuje. „A babičce,“ dodala Kristla; „kdyby jí nebylo, nebylo by ničeho.“ Šlo se k tanci. Přišli mezi žence i úředníci se svými rodinami, Proškovic, myslivcovic i mlynářovic; babička ale byla nejprvnější, radost nad shledáním dvou milých jí lidí popoháněla ji tam. Kristla i Míla div že ji neobjímali. „Mně neděkujte; já se jen zmínila, paní kněžna pomohla, Pánbůh dal svého požehnání.“ — „Ale vy, babičko,“ hrozila žertem Kristla, „věděla jste včera, že Míla přišel, že je u Václava schován, a neřekla jste!“ — „Nesměla jsem. Ostatně mělo ti moje slovo dostačit, že ho záhy uvidíš. Pamatuj, holka, že trpělivému všecko na dobré vyjde.“

Hudba, výskot, zpěv a smích ozýval se okolo okrášleného stromu. Páni písaři brali k tanci selská děvčata a úřednické dcerky nestyděly se vstoupit do kola s chlapci selskými, jedni i druhé libující si tanečnice i tanečníky. Hojnost piva, sladké rosolky, tanec, rozohnilo hlavy všech, a když paní kněžna s komtesou podívat se přišla a chasa před ní národní tanec prováděla, dosáhla radost nejvyššího stupně, přestalo všecko ostýchání, čepice, klobouky lítaly do povětří, každý křičel „Ať je dlouho živa naše paní kněžna!“, pilo a pilo se na její zdraví neustále. Kněžna a komtesa měly radost, promluvily s tím

a s onou několik slov; komteska přála také Kristle, když jí ruku líbala, štěstí k sňatku, oslovila pana mlynáře i myslivce; důvěrně obrátily se k babičce, nad čímž paní správcová zlostí sežloutla i slečinka; nemohly vystát babičku, která všechny jejich zámysly překazila. Když ale u stolů sedící tatíkové, majíce hlavy již pod víchy, nadávat začali, nejvíce písařům a panu správci, a když jeden z nich holbu popadl, že dá paní kněžně zavdanou, a nadávat začal, když mu Tomeš zbraňoval, nebylo tam paní kněžny více. — Za několik dní po obžinkách odjela s komtesou do Itálie; komtesa odevzdala před odjezdem babičce krásné granáty pro Kristlu k svatbě.

Babička byla spokojena, všechno se podařilo dle jejího úmyslu. Ještě jedna starost ji tížila, ta byla list Johance dceři. Terezka by to byla také vyřídila, ale ono by to nebývalo takové, jak to chtěla babička. Proto také jednoho dne zavolala Barunku do své sedničky, zavřela, a ukazujíc na stůl, kde byl přichystán arch papíru, ingoust a péro, pravila: „Posaď se, Barunko, budeš psát tetě Johance.“ Barunka se posadila, babička vedle ní, tak aby viděla na papír, a začala diktovat: „Pochválen buď Ježíš Kristus!“ — „Ale babičko,“ namítla Barunka, „to se tak nezačíná psaní, to musí se nahoru napsat: Milá Johanko!“ — „Nic to, děvečko, tvůj pradědeček i tvůj dědeček vždycky tak psávali a já dětem jinak nepsala. Přijdeš-li k někomu do dveří, tak dáš nejdřív pozdravení. Tedy jen začni: Pochválen buď Ježíš Kristus! Nastokrát tě pozdravuju a líbám, milá dcero Johanko, a vědomost ti dávám, že jsem chvála Pánubohu zdráva. Trochu mne sice kašel moří, ale není divu, vždyť budu pomalu počítat mého věku osm křížků. Je to hezký věk, milá dcero, a Bohu zač děkovat, když ho kdo tak ve zdraví tráví jako já; slyším dobře, vidím, mohla bych si ještě záplatovat, kdyby mně to Barunka neudělala. Na nohy jsem také dost čerstva.

Doufám, že i tebe tento list při dobrém zdraví vynatrefí, i Dorotku. Jak jsem z tvého listu vyrozuměla, je strýc nemocen; je mi toho líto, ale doufám, že to nebude dlouho trvat. On často postonává, a říká se: časté stonky nepřivádí zvonky. — Také mi píšeš, že se chceš vdávat, a žádáš moje svolení. Milá dcero, co mohu říci, když jsi už podle srdce svého zvolila, než aby ti dal Pánbůh štěstí a požehnal vás oba, abyste ke cti a chvále boží živi byli a světu prospívali. Proč bych ti bránila, když je Jiří hodný člověk a ty ho ráda máš; nebudu s ním já živa, nýbrž ty. Myslíla jsem si ovšem, že alespoň ty Čecha vyvolíš, svůj k svému nejlépe se hodí, ale nebyl ti souzen, nelaju ti. Jsme všickni děti jednoho otce, jedna matka nás živí, a máme se tedy milovati, bysme i krajané nebyli. Pozdravuj Jiřího, a dá-li vám Pánbůh zdraví, až si živnost zařídíte a nic vám překážet nebude, podívejte se k nám. Děti se také již na tetku těší. Dej vám Pánbůh všem zdraví a boží požehnání. Spánembohem!“ Ještě jednou musela Barunka babičce list přečíst, pak ho složily spolu, zapečetily a babička schovala si ho do přítruhlíčku, až by šla do kostela, by si ho sama na poštu dala. —

Několik dní před svatou Kateřinou k večeru scházela se do hospody mladá chasa, děvčata i chlapci. Celé stavení zevně i vnitru jen se lesklo; okolo dveří věnce z chvoje, za každým obrázkem v sednici zelený struček, záclonky u oken jako sníh a podlaha jako křída. Dlouhý lípový stůl, pokrytý bílým ubrusem, a na něm plno rozmarýny, bílých a červených fátorů, okolo něho pak družičky, jak by nasázel růží a karafiátů. Sešly se k vití věnečků. Kristle, mladé nevěstě, která hore stolu v koutku mezi nimi seděla, nejpěknější ze všech. Ona byla zproštěna všech domácích povinností, byla dána pod poručnictví tlapače a starosvaty, kteréžto čestné úřady zastávali jeden vůdce poutníků Martinec a druhý babička. Nemohla to

Kristle odepřít, ačkoliv se podobným veřejnostem vyhýbala. Panímáma zastávala místo staré, na nohy sešlé hospodské a Kudrnová i Cilka přísluhovaly jí. Babička seděla mezi družičkami, a byť i neměla byla co vít ani vázat, byla její pomoc i rada ustavičně potřebna. Nevěsta vázala fábor na krásný prut rozmarýny družbovi a tlampačovi, mladší družička měla na starosti uvítí věnečku pro nevěstu, starší pro ženicha, ostatní družičky každá svému mládenci. Z ostatní rozmarýny měly se uvázat proutky s mašlemi pro hosty, ba i koňům, co nevěstu vézt měli, chystala se rozmarýna a fábory na okrášlení hlav a náčiní.

Nevěstino oko zářilo láskou a radostí, kdykoli zapolétlo na statného ženicha, který popocházel okolo stolu s ostatními mládenci, z nichž každý větší svobody měl se svou milou si pohovořit nežli on s nevěstou, na niž jen toužebně chvílemi pohlédl. Nevěstu obsluhoval družba a ženich musel si hledět starší družice. Všem bylo dovoleno být veselými, dovádět, zpívat, dělat vtipy, čehož se ovšem především na tlampači požadovalo, jen nevěsta a ženich nesměli svoji radost příliš ukazovat. Kristla také málo mluvila, seděla s očima sklopenýma na stůl, poházený zelenou rozmarýnou. Když pak mladší a starší družice začaly vít svatební věnečky a všickni zpívat počali:

*Kdes, holubičko, lítala,
ach lítala,
žes bílé peříčko zmáchala,
ach zmáchala —*

tu si přikryla obličej bílou zástěrkou a pustila se do pláče. Ženich se na ni skoro úzkostně podíval, řka tlampačovi: „Proč tak pláče?“ — „To víš, ženichu,“ odpověděl mu tento vesele, „radost i žalost v lůžku jednom spějí, proto i mnohdy jedno druhé budí. Jen nech, dnes pláč,

zítra radost.“ — Po této úvodní následovala píseň za písni, směšné i vážné po sobě; zpívala se chvála mladosti, krásy a lásky, chvála svobodného stavu junáckého, konečně ale přece mládenci i panny začali prozpěvovat, jak krásný je stav manželský, když se dva milují jako ty hrdličky, když svorně žijou jako zrnka v jednom klásku. Do jejich chvalozpěvů se jim ale vždy vmísil posměšný hlas tlampače. Když začali o manželské svornosti, poručil si dokonce sólo sám pro sebe, že prý on jim zazpívá zbrusu novou. „Ode mne samého na světlo vydanou, potmě vytištěnou,“ dodal. — „Tedy kokrhejte!“ křičeli chlapi, „uslyšíme, co umíte.“ Tlampač postaviv se do prostřed sednice, spustil posměšným hlasem, který mu byl o svatbě tak přirozený jako o pouti vážný:

*O andělská radost,
není přes manželskou svornost!
Pravím-li: Uvař hrách,
uvaří kroupy;
pravím-li o mase,
uvaří z mouky.
O andělská radost,
není přes manželskou svornost!*

„Nedáme za písničku i se zpěvákem ani zlámaného haléře!“ volaly děvčata a hned začaly samy zpívat, aby překazily chlapcům radost, kteří si přáli slyšet pokračování. Při ustavičném zpěvu a žertování uvázaly se kytice, upletly věnečky, děvčata vstaly od stolu, popadly se za ruce a točíce se v kole zpívaly:

*Už je to uděláno,
už je to hotovy,
koláče jsou napečeny,
věnce jsou uvity.*

A vtom se již také do dveří panímáma přihnala, nesouc s ostatní ženskou čeládkou plné ruce jídel. Pan otec a družba přinášeli pití. Sedlo se zase ke stolu, který pokryt byl na místě rozmarýny vařením a pečivem. Mládenci seděli vedle družic, ženich uprostřed starší družičky a starosvatky, nevěsta uprostřed družby a mladší družičky, která jí také jídlo sama krájela a překládala, jakož starší družice ženichovi. Tlampač ustavičně stůl obskakoval, nechal se od družic krmit, nechal se od nich i vylát, ony ale mu prominout musely každý žert, byť i hrubý trochu býval. Konečně když se všechny mísy odklidily se stolu, přinesl tlampač tři mísy na stůl, co dar nevěstě od něho podaný. V první byla pšenice, kterou jí podával s přáním, aby „úrodná“ byla, v druhé bylo trochu popele s prosem smíchaného, který musela nevěsta vybírat, aby se cvičila v „trpělivosti“, a třetí byla mísa „tajná“, celá zakrytá. Nevěsta ovšem neměla být zvědavá, měla přijmout mísu a nedívat se do ní, ale kterápak by to byla vydržela, i Kristle nedalo to pokoje; zpolehounka, když ji nikdo nepozoroval, odkryla růžek bílého šatu, jímž mísa přikryta byla, a — frrrr — vrabec tam ukrytý vyletěl do stropu. „Vidíš, milá panno nevěsto,“ pravila babička, klepnouc jí na rameno, „tak to je s tou zvědavostí. Člověk by raději umřel, než aby nazzkoumal, co před ním ukryto, a když pod roušku nehlídne, nechytí přece nic.“ Pozdě do noci byla mládež pohromadě, neboť se po jídle tancovalo ještě. Ženich s družbou vyprovázeli starosvatku domů, připomínajíce při rozchodu, že se časně zrána zase dostaví.

Ráno byli obyvatelé údolíčka i Žernova záhy na nohou. Část šla s sebou do kostela, část jen ke stolu a k tanci, a kteří nešli, nemohli přece zvědavosti odolat, podívat se na svatbu, o níž se již kolik neděl mluvilo, jak hlučná bude, a že pojedou nevěsta na panském kočáře s panskými

koňmi do kostela, že bude mít drahé granáty na krku, vyšíváný bílý fěrtoch, z růžové dykyty kabátek a barvy oblakové sukni, to všechno věděli již na Žernově dříve snad ještě, než nevěsta na to pomyslela. Oni věděli všechno dopodrobna, mnoho-li a jaké jídla při svatbě budou, v jakém pořádku na stůl přijdou, kolik kusů košil, kolik kusů peřin, jaké náradí nevěsta věnem dostala, všechno věděli, jak by jim to byla psala. Na takovou hlučnou svatbu nejit se podívat, nepodívat se, jak nevěstě věneček sluší, mnoho-li slzí vylije, jak hosté ustrojeni jsou, nebylo by nikomu ani k odpuštění bývalo. Toť bylo zase kus děje v historii jejich, toť zavadalo látky k řečem na půl léta nejméně — jak toho prominout? —

Když Proškovíc a myslivcovíc, kteří se byli na Starém bělidle stavili, k hospodě přišli, museli se na dvorku tlačit nastaveným lidstvem. V hospodě byli již hosté z nevěstiny strany shromážděni; pan otec byl vyfintěn, botky se mu leskly jako zrcadlo a v ruce držel stříbrnou pikslu. Byl nevěstin svědek. Panímáma byla v hedbáví, pod lalouškem bělely se jí drobné perličky, na hlavě třpytil se jí zlatý čepec. Babička měla též svatební svoje šaty, na hlavě sváteční holubičku. Družičky, mládenci, tlampač nebyli v hospodě, ti šli pro ženicha na Žernov, a nevěsty také nebylo v sednici, byla schována v komoře. Najednou se rozlehl na dvorku křik „Už jdou, už jdou!“ a ode mlýna zaznívaly tóny klarinetu, fléten a houslí. Přiváděli ženicha. Mezi diváky nastal šepot. „Dívejte se, dívejte!“ strkal jeden druhého. „Mílova Téra je mladší družičkou, Tichánkovic starší. Inu ovšem, kdyby Tomšová byla svobodná, jiná by nebyla starší družičkou.“ — „Tomeš je ženichův svědek!“ — „A kde je Tomšová, není ji vidět.“ — „Pomáhá nevěstě se strojit. Do kostela ona nepojede, vždyť je na každou chvíli,“ povídaly si ženy mezi sebou. — „No, může chystat nevěsta hned do vínku,

však nebude jiná kmotrou, ony jsou nerozdílná ruka.“ — „Toť se ví.“ — „Ale hlehle, rychtář také jde; toť je divná věc, že ho Mílovic pozvali, však byl jen on vinen, že ho odvedli!“ nastalo zase divení. — „Což, rychtář není tak zlý člověk; Lucka ho naváděla, pan správce přisoloval, není divu. Dobře udělal Jakub, to ho nejlépe vytrestal, když mu nesplácí, a Lucku dokonce, ta žlučí pukne.“ — „Vždyť má také po námluvách,“ ozval se jiný hlas. — „Jakpak by to bylo, vždyť jsem o tom neslyšela?“ ozvala se opět jiná. — „Předvěřem, s Josefem Nyvltovic.“ — „Však dávno za ní už chodí.“ — „Bodejť, jenže ho nechtěla dříve, dokud myslila, že dostane Jakuba.“ — „Ale je to chlapík ten ženich, sakulajda, milo se na něho podívat.“ — „Krásný šátek mu dala nevěsta, to je pravda, desítka asi naň praskla,“ mínily zase ženské. Takové a podobné hlasy se ozývaly na dvorku, když ženich k prahu přicházel, kde hospodář s plnou sklenicí ho vítal. Když si ženich svoji nevěstu v komoře našel, kde plakat musela, předstoupili před rodiče, tlampač říkal místo nich dlouhou řeč, poděkování to za vychování a prosbu o požehnání. Všecko to plakalo. Když dostali snoubenci požehnání, vzal družba nevěstu pod jednu paži, mladší družičku pod druhou, ženich vzal starší družičku, svědkové připojili se k starosvatce, družice k mládencům a tak pár za párem, jen tlampač v čele všech sám a sám, vystoupili ze stavení, berouce se k vozům a kočárům, které na ně čekaly. Družice točily šátkami, zpívaly, chlapani jim přizvukovali, jen nevěsta tiše plakala, chvílemi se ohlídnouc za sebe, kde v druhém voze ženich se svědky a se starosvatkou jel. Diváci se rozběhli a sednice zůstala na chvíli prázdná, jen stará matka seděla u okna, dívala se za odjíždějícími, modlíc se za dítě, které již tolik let místo její zastávalo a se svatou trpělivostí rozmary její mrzuté snášelo, přičítá jí je pouze její

nepřemožitelné, dlouho trvající chorobě. Avšak brzy začaly se stoly sestrkovat, přikrývat, kam se kdo podíval, stála kuchařka aneb alespoň kuchtička. První osoba ale, které vše svěřeno bylo, to byla mladá Tomšová. Přijala starost zastávat hospodyně mileráda na se, jakož to paní mlynářka při vití věnečků učinila. Když se svatebníci z kostela vrátili, přivítal je hospodář opět na prahu s plným pohárem. Nevěsta se převlíkla do jiných šatů a sedlo se ke stolu. V čele všech seděl ženich vedle nevěsty, družba staral se o družice, které mu dělaly na svých talířích výsluhu, mimo to mu nejlepší sousta předkládající. Tlampač mu také vyčítal, že se má jako „Pánbůh v ráji“. Babička byla též veselá a mnohým vtipným slovem odsekla tlampače, který všude uši nastrkoval, všude se pletl a všude svojí velikou hranatou postavou narazil. Doma by byla babička nedopustila, aby se zrnko hrachu bylo na zem hodilo, ale když začali hosté po sobě házet pšenicí a hrachem, i sama hrstku vzala a na ženicha a nevěstu je hodila pravíc: „Aby je Pánbůh také tak obsypal božím požehnáním.“ — Však se ten hrách ani pšenice nerozšlapaly; babička viděla dobře, jak ochočení holubi pod stolem to vyzobávají.

Bylo po jídle; mnohá hlava těžká od pití klímala ze strany na stranu, každý měl před sebou velikou výsluhu vyrovnanou, a kdo by jí byl si neudělal, zajisté by mu ji byla Tomšová vyrovnala; hanba by to bylo přijít ze svatby bez výsluhy. Vždyť bylo všeho dost, kdo šel kolem hospody, dostal jíst a pít, všecky ty děti, co přišly „na čumendu“, nesly plné klíny pečiva domů. Po jídle dávaly se nevěstě dary „na kolíbku“ a nevěsta se až lekala, když jí i křížové tolary do klínu padly. Mládencům zase, když přinesli na mísách vodu a bílé ručníky a děvčatům podávali, by si ruce umyly, hodila každá z družic do vody peníz. Žádná se ovšem nechtěla dát zahanbit,

proto se lesklo ve vodě jen stříbro; to zase chlapci s družicemi druhého dne protancovali a propili.

Nato šla se nevěsta opět převléknout do jiných šatů, a tak i družice, neboť měl nastat tanec. Babička použila té chvíle a odvedla si domů děti, které hodovaly v Kristinčině sedničce; ona sama musela k svatebníkům se vrátit, neboť později v noci nastalo „čepení“ a při tom jí bylo třeba. Vzala si také z domu čepec, který byla s dcerou Terezkou pro nevěstu koupila, jak to její povinnost co starosvatky byla. Když se už dost vytancovali všickni a nevěsta sotva dechu popadat mohla, neboť s ní musel každický tancovat, a kdyby se byl měl jen jednou zatočit, pokývla babička ženám, že je po půlnoci, že patří nevěsta „ženám“. Začaly se trochu hádat, trochu tahat o ni, ženich i družba opírali se proti tomu, aby nevěstu zbavily krásného věnce, ale nic platno, ženy si jí dobyly a odvedly do sedničky. Děvčata za dveřmi zpívaly smutným hlasem, aby si nenechala brát vínek zelený, jak si ho jednou sundat nechá, že se s ním více neshledá.

Ale darmo bylo. Už seděla nevěsta na stoličce, už jí rozplétala Tomšová žihon, už ležela květinová koruna i zelený věneček na stole a babička chystala čepec s portama. Plakala nevěsta; ale bylo darmo. Ženy zpívaly, výskaly, jen babička zůstala vážná a chvilkami přelítl přes její mírnou tvář blažený úsměv, oko jí zvlhlo, vzpomněla na dceru Johanku, která snad také svatbu slavila. Nevěsta měla čepeček na hlavě, slušel jí výborně, paní mlynářka tvrdila, že v něm vypadá jako „míšeňské jablíčko“. „A nyní půjdem k ženichovi; která z vás půjde ho poškádlit?“ ptala se babička. — „Ta nejstarší,“ rozhodla panímáma. — „Počkejte, já mu jednu přivedu,“ rychle se ozvala Tomšová, vyběhla ven a přivedla mu starou přadlenu, která v kuchyni umývala. Přehodily jí

bílou plachetku přes hlavu, starosvatka ji vzala pod paži a vedla k ženichovi, „aby ji koupil“. Ženich si ji obcházel, prohlížel tak dlouho, až se mu poštěstilo zdvihnout plachetku; viděl starou svraštělou tvář, všecku zapopelenou. Bylo trochu smíchu, ženich nechtěl se k takové nevěstě znát; starosvatka strkala se s ní ze dveří. Přivedla mu druhou. Ta zdála se ženichovi i tlampačovi onačejší, už ji chtěli koupit, tu ale tlampač rozhodně se ozval: „Eh což, kdo bude kupovat zajíce v pytli!“, zdvihl jí plachetku, a ukázala se jim tlustá tvář paní mlynářky, jejíž černá očka se na tlampače potutelně smála. — „Kupte ji, kupte, dám vám ji lacino,“ šklíbil se pan otec a točil pikslu v prstech, ale zvolna, buď že byla těžká, buď že měl neohebné prsty. — „I mlčte, pantáto,“ smála se tlustá panímáma, „dnes prodal byste, zítra byste rád koupil. Kdo haní, rád má.“ — Do třetice všeho dobrého. Ta třetí byla štíhlá, vysoká postava nevěsty. Tlampač dával za ni starý dantes, ale ženich hned sypal stříbro a dostal ji. Ženy přihrnuly se do sednice, zatáhly kolo, ženicha vzaly mezi sebe a vesele začaly zpívat: „Už je to uděláno, už je to hotovy, nevěsta je očepená, koláče jsou snědeny“ atd. Nevěsta patřila ženám. Peníze, které ženich za ni dal, ženy prohodovaly druhý den předpolednem, když se k „stlání postele“ sešly, při čemž ovšem zase bylo mnoho zpěvu a žertu. Tlampač povídal, že „pořádná svatba osm dní trvat má“, a ono to obyčejně při každé hlučné svatbě tak bylo. Vití věnečků před svatbou, svatba, stlání postele, přátelský oběd u nevěsty, druhý zase u ženicha, propíjení věnečku: a tak se pomalu vypořádal celý týden, než přišli mladí manželé k oddechu, aby mohli říci: „Nyní jsme sami.“

Za několik týdnů po Kristlině svatbě dostala paní Prošková list z Italie od komorné, v němž jí psala, že komtesa Hortensie sňatek slavit bude s mladým malí-

řem, svým někdejším učitelem, že je všecka blažena, že jako růže zase kvete a paní kněžna že je nad ní všecka potěšená. — Babička slyšíc tu radostnou novinu, přikývla hlavou řkouc: „Chvála Pánubohu, všecko se to dobře spořádalo!“

*

Není účel tohoto spisku vyličovati život mládeže, která okolo babičky žila, aniž chci čtenáře nudit voděním ho od myslivny ke mlýnu a zase zpět malým údolíčkem, v němž panoval vždy stejný život. Mladí dorůstali a dorostli; někteří zůstali doma, vdaly se, oženili a starší ustoupili jim místa, tak jako na dubu starý list upadává, když mladý vyráží. Někteří opustili tiché údolíčko, hledající štěstí svoje jinde, jako semínka od větru zavátá, od vody daleko zanešená, by na jiných luzích a březích kořínky svoje založila.

Babička neopustila malé údolíčko, kde našla druhý domov. Klidnou myslí dívala se, jak to vše okolo ní roste a kvete, radovala se nade štěstím bližního, těšila zarmoucené, pomohla, komu možno bylo pomoci, a když ji vnoučátka jeden po druhém opouštěli, odletující jako vlaštovice zpod střechy, pohlížívala za nimi usazeným okem, těšíc se: „Snad dá Bůh, že se zase shledáme.“ A shledali se zase. Rok co rok přicházeli zase domů se podívat, a tu babička stará zářícím okem se dívala, když jinoši mladí před ní obrazy světa rozkládali, přisvědčovala jich plánům ohnivým duchem malovaným, promíjela pokléskům mladosti, kterých před ní netajili, oni pak, byť je i nevždy zachovali, přece rádi zkušené její rady poslouchali, ctili babiččino slovo i mrav. Vzrostlá děvčata svěrovala babičce svoje tajemství, svoje tajné sny a vzdechy, vědouce, že najdou shovívání a vroucí

slovo. Tak i Mančinka mlynářovic u babičky útočiště hledala, když jí pan otec bránil milovat chudého, ale hezkého mládka. Babička dovedla nasadit panu otci „hlavu na pravé topůrko“, jak sám se vyjádřil, a když po letech dcera jeho šťastna byla a živnost pod vedením úsilovného zetež zkvétala, který pana otce ctil a miloval, říkal vždy: „Babička měla pravdu, za chudým chodí s pokladničkou Pánbůh!“ Děti pak mladých žen milovala babička, jako by její vnoučátka byly; vždyť jí také jinak nejmenovaly než babičko. Také paní kněžna, když po dvou letech po Kristlině svatbě na panství se vrátila, hned babičku k sobě volat kázala, ukazujíc jí s pláčem krásného chlapečka, památku to po komtese, která po roce svého manželství zemřela, zanechajíc zarmoucenému manželvi a kněžně to děcko. Babička chovajíc je zropila hedbávnou pokrývku slzami; tanula jí na mysli mladinká, dobrá, krásná matka jeho, ale kladouc je do náruči kněžně, pravila mírným svým hlasem: „Neplačme, přejme jí nebe, pro ni svět nebyl, proto ji Bůh s něho vzal. Toho má Bůh zvláště rád, koho vezme k sobě, kdy je nejšťastnější! A milostivá paní neosiřela.“

Lidé ani neviděli, jak babička stárne a schází, jen ona sama to cítila. Mnohdy říkala Adelce, z níž se stalo pěkné děvče, ukazujíc na starou jabloň, která rok co rok více schla a spořeji zelenem se odívala: „My jsme si rovny, půjdeme asi zároveň také spat.“ A jednoho jara všechny stromy zelenaly se, jen stará jabloň smutně stála bez listu. Museli ji vykopat a spálit. Babička to samé jaro velice kašlala, nemohla už dojít do městečka do božího kostelíčka, jak říkala. Ruce víc a víc schly, hlava byla jak sníh, hlas slabší a slabší. Jednoho dne rozeslala paní Terežka listy na vše strany, aby se děti sešly. Babička ulehla, nemohla už vřetánko udržet. Z myslivny, ze mlýna, z hospody i ze Žernova chodili kolikrát za den ptát

se, jak je babičce; nebylo jí lépe. Adelka se s ní modlívala; musela jí povídat každé ráno, každý večer, jak je v sadu, v zahradě, co dělá drůbež, co Stračka, musela babičce počítat, za kolik dní ještě by měl pan Beyer přijít. „Snad s ním přijde Jan,“ říkávala přitom. Paměť jí opouštěla. Často volávala místo Adelky Barunku, a když jí Adelka připomínala, že není Barunka doma, vzpamatovala se vzdychnouc si: „Baže není, tu já už neuvidím. Je-li pak šťastna?“ A dočkala se jich babička. Přijel pan Prošek a s ním student Vilím i dcera Johanka; přišel syn Kašpar a z Krkonošských hor přivedl starý pan Beyer statného mládence Jana; také Orlík přišel z lesnické školy, kamž ho paní kněžna dala, poznajíc v něm znamenité vlohy pro lesnictví. Vždyť ho počítala babička také mezi svoje vnuky, poznajíc vzrůstající lásku mezi ním a Adelkou a ušlechtilý jeho mrav. Všecky sešli se okolo babiččina lože, nejprvnější ale ze všech byla Barunka, ta přišla zároveň se slavíkem; on se usadil ve svém hnízdečku u babiččina okna. Barunka se ubytovala v babiččině sednici, kde stávalo kdys její lůžko, kde poslouchávaly spolu líbezné zpěvy blízkého zpěváčka, kde ji babička vstávajíc lehajíc žehnala. Byly zase spolu, ty samé tóny k nim zaznívaly, byly to ty samé hvězdičky, na něž se kdysi spolu dívávaly, — ty samé ruce spočívaly na hlavě Barunčině, byla to ta samá hlava, ale jiné myšlenky se v ní rodily a jinými city byly ty slze vyroněny, které viděla babička nyní téci po tváři své milené vnučky, než ty slzičky, které s usmáním milým utírala s růžového líce, tehdáž kdy ještě děvče v malé postýlce líhalo. Ty zrosily jen, ale nezkalily oči. Babička cítila dobře, že života jejího na mále, protož si jako dobrá, moudrá hospodyně všecko v pořádek uvedla. Nejdříve smířila se s Pánembohem a s lidmi, pak rozdělila svůj malý stateček. Každý dostal památku. Pro každého,

kdo k ní přišel, měla milé slovo, každého, kdo ji opouštěl, provázel její zrak, a když i paní kněžna s Hortensiiným synem navštívivše ji odcházeli, dlouho se za nimi dívala; ona věděla, že se s nimi na světě více neseťká. I tu němou tvář, kočky a psy, k sobě zavolala, pohladila je a nechala si od Sultána ruku lízat. „Hleďte jich,“ pravila Adelce a služkám; „každé zvíře, když je má člověk rád, je vděčné.“ Voršu ale zavolala k sobě a přikazovala jí: „Až umru, Voršilko, — já vím, že to nebude už dlouho se mnou trvat, zdálo se mi dnes v noci, že Jiří pro mne přišel, — až tedy umru, nezapomeň říci to včeličkám, aby vám nepomřely. Ostatní by třebaš zapomněli.“ Babička věděla, že Vorša to udělá, poněvadž věřila, nač ostatní nevěřili, a tehdy snadno by udělat opomenuli včas, byť i babičce k vůli udělat chtěli.

Bylo to druhý den k večeru po návratu dětí, když babička tiše skonávala. Barunka jí předříkávala modlitbu umírajících; babička modlila se s ní, až najednou ústa se nehýbala, oko upřené zůstalo na krucifix nad ložem visící, dech se zatajil. — Plamínek života jejího zhasl, jako zhasíná pomalu dohořívající kahánek, v němž paliwo vše stráveno.

Barunka zatlačila jí oči, mladá Mílová otevřela okno, „aby duše volnost měla k odletu“. Vorša nemeškajíc mezi plačícími, pospíchala k úlu, který pan otec babičce před kolika roky postavil, a zaklepavši naň, volala třikrát: „Včeličky, včeličky, babička nám umřela!“, pak teprv sedla na lavičku pod bez a pustila se do štkání. Pan myslivec kráčel cestou k Žernovu, aby dal zvonit umíráčkem; sám se nabídl k té službě. Bylo mu ouzko v stavení, musel ven, by se mohl vyplakat. „Stýskalo se mi po Viktorce, jakpak zapomenu babičku,“ povídal si cestou. Když zazněl umíráček, hlásající všemu lidu, že „není více babičky“, zaplakalo celé údolíčko. —

Třetí den ráno, když se pohřební průvod, záležející z velikého množství lidstva, neboť každý, kdo babičku znal, chtěl ji doprovodit ku hrobu, ubíral okolo zámku, rozhrnula bílá ruka těžké záclony u okna a paní kněžna se mezi nimi objevila. Jak dlouho bylo průvod vidět, tak dlouho smutný zrak její ho provázal, až pak záclonu spustíc a hluboce si vzdechnouc zašeptala:

„Šťastná to žena!“ —